

כרמית רוזן

הים של חיפה

הים של חיפה דומם, פֶּעוֹר
 פֶּה כְּמִי שֶׁרַחֵץ בְּעֵזָה. אֵל תְּבַלְבְּלוּ
 אֶת רַחַשׁ הַגְּלִים בְּקוֹל
 הַהוֹלֵךְ בְּעוֹלָם, אֵין
 זֶה אֶלָּא רִשְׁרוּשׁ נִירוֹת מְמָכֵן
 הַעוֹלָה מֵהִיכָלוֹת בְּתֵי הַמִּשְׁפָּט.

הַקְרִיָּה נֶאֱמָנָה לְמַמְשָׁלָה
 בְּעִיר הַתְּחִתִּית וְתַכְל
 הַמִּים אוֹזֵל מִתְמוּנַת הַנוֹף
 כְּמוֹ חוֹל נְפוּץ בְּיַד קָלָה,
 מְפִילָה וּמְקִימָה מְבֻנִים מְסֻמָּאִים
 עֵין.

וּבֵין הַבְּנִינִים מַעַל הַחוּף, מְבַצְבֵּץ רֹאשׁ
 רוֹאֵה עַד לְשׁוֹן הַיָּם הָעֲגוּנָה
 לְבָסִים הַצְּבָאִי הַנִּתְחָב
 בְּיַרְכְּתֵי הָעִיר –
 זֶהוּ רֹאשֵׁי הַיָּם, רֹאשֵׁי הַיָּם
 מְשֻׁקָע בֵּין יָדַי.

ניפגש במרמה

"ראש עיריית חיפה, יונה יהב, העביר בימים האחרונים מכתב לשר הביטחון אהוד ברק, ובו הצעה אטרקטיבית: להחרים את הספינה הטורקית, שעדיין לא הוחזרה לטורקים – ולהפוך אותה למלון צף. לדבריו, חיפה תהיה האכסניה ההולמת לאוניה זו שתהפוך לסמל בינלאומי לפיוס ולתקווה". Ynet 7.8.10

נִפְגֵּשׁ בַּמְרָמָה.

שְׁלוֹם.

הָאֲנִיָּה תִשָּׁל

אֶת כְּתָמֵי הַדָּם, תִּגְלַל

שְׁטִיחַ אָדָם –

לְכַבֹּדָהּ, לְכַבֹּדֶיהָ?

נִצָּא רְחוּצִים מִחֲדָרִים

לְהִשְׁכְּרָה, אֶל הַטְּרַקְלִין –

הַיָּם סוֹפֵג הַכֹּל, נִהְנֵהוּ

זֶה לְזֶה, נוֹשֵׂיט

יָדַיִם, אֶתָּה וְאֲנִי, יוֹנָה

יָקָר, אִמֵּר

תוֹדָה עַל הַקְּרֵן שֶׁהוֹצִיאָה אֶת סִפְרִי

לְאוֹר, גִּלְחֵץ

וּנְטִלְטֵל. זַעֲה

תִּנְצֵץ בְּפָנַי שְׁנֵינוּ –

בְּכֵטָן הָאֲנִיָּה תִמְתַּח

חֲדָרֵינִית אֶת הַסְּדֵינִים,

טִבַּח אֲנִין יִבְחַשׁ

בְּסִיר. בְּדִלְפֵק

פְּקִיד הַקְּבֵלָה יַחְלִיף

מֵדִים, וְיִכּוֹן

1.5 מִלִּיּוֹן אִישׁ לְהִסְתוֹפֵף עַל

הספון,
על המצפון
הבלתי נראה, השביר.

אורנים

ממילא יבאנו אתכם לנוף
זר לכם, ביד אחת עם לאה גולדברג
מכים שרש נכסף לארץ אהבה
אחרת, לבנה.
שלדי הפחם שלכם הבקר מסמנים
את הדרך היוצאת מבית-ארן
לשרה התעופה.

חנוכה, 2010

קיץ

הקיץ הזה בער בנר אחד
של דצמבר על הפרמל,
הדליק והחשיך בימים בודדים
את הארץ כלה. ועכשו,
אמצע יולי, הוא חלש
כמו שכת, ו
ועדין לא הזיל מגופינו טפה
של זעה.

בקוץ הזה ששכת,
אתה מצפין דברי אהבה
בלבה, ומתכסה
היטב. רסיסי קרח
פזורים במטה, והאבטיח
האדם מצטנן במקרר.

בְּקוֹץ הַזֶּה אַתָּה מִמְתִּין
לְחַגִּים, וְאֲנִי אֶתְךָ. הַיָּמִים נוֹקְבִים
עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה. אוֹגוּסְט,
וְאוֹי, כַּמָּה קָר. הַסֵּתוֹ
הַקָּדִים וְעָלִי הַשְּׁלֶכֶת
נוֹשְׂרִים בְּעֵצִים הַמְּנַמְּסִים
שֶׁל מֶרְכָּז הַכְּרֵמֶל.

הַקוֹץ הַזֶּה מֵתְאַרֵךְ וְהוֹלֵךְ
וְהוּא כָּבֵד חֶרֶף נוֹרָא. הַכְּרֵמֶל
לָכֵן בּוֹהֵק, זֶה מֵהַתְּלָה
עֲגוּמָה. שְׁלֵג מְכַבֵּד
עַל הָעֲנָפִים אֶפְלוּ בְּעִיר הַתְּחִתִּית.
מִזְחָלוֹת מְשֻׁנָּה תִרְפַּפּוּ
מֵתְאַמְּצוֹת בְּמַעְלָה הָהָר
וְאֵנוּ מְבוֹסְסִים.

בְּקוֹץ הַזֶּה רוּחַ לוֹחֵשׁ
בְּאֲזְנֵי הַצְּעוֹת
חֲתֻנָּה, לְחַיֵּי מְאֲדִימוֹת
בְּקֹר הַצּוֹרֵב וְכָל עוֹרֵי
כּוֹיָה, כְּאֵלוּ שְׂכַחְתִּי אוֹתְךָ
בְּחִפְשֵׁת סְקִי עֲנֵגָה
אָבוֹד בֵּין הַפְּחָמִים
בְּשׁוֹיֲצֵרֶיהָ הַקְּטָנָה.

2011